

STÉPHANE KERVAL

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

ΚΑΙ

ΘΕΙΑ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

(Παράδοσις).

Ο κακομοίρης ήταν τρελλός... σαν όλους αυτούς τους τρελλούς που θυσιάζουν την ύπαρξί τους γύρω στο πράσινο τραπεζάκι — που είναι για όλους ανεξαιρέτως κακορρίζικο!...

Ήθελε με κάθε τρόπον να νικήση την τύχη!... Μά τον ένικησεν ή τύχη και το μόνον πράγμα που έκέρδισεν ήτο... ή έντελής καταστροφή του...

Αυτή ή μανία, αυτή ή στραβοιδέα, σαν ένα νευραλγικόν σημείον στο ίδιο μέρος του μετώπου, τον έρριψεν εις φοβεράν ένδειαν, εις την χειρότεραν ανάγκην... Όλα έχάθησαν... Δέν του έμενε πλέον παρά μία έλεεινή καλύθα, μοναχική, χαμένη σε μία γωνιά των Παρισίων: δηλαδή ή,τι του έφθανε διά να μη αποθάνη τής πείνας!

Ένόμιζεν ότι είχε θεραπευθή για πάντα από την τρέλλα του... είχε τόσες φορές όρκισθή να μη ξαναρχίση... και όμως — καυμένη τρελλή αγιάτρευτε — κάθε φορά που όλίγα χρήματα, με τόσα βάσανα κερδισμένα του έτύχαιναν στα χέρια, έτρεχεν άγωνιών και τρέμων — πάντοτε έλπίζων — να τα διακινδυνεύση, να τα χάση κι' αυτά!

Και ή δυστυχία του όλοένα ηύξανε!...

Ένα βράδυ μόλις έσκοτεινίαζεν, έγύριζε σπίτι του, πειδ δυστυχής, πειδ καταβεδλημένος από κάθε άλλην φοράν. Άλλοίμονον! δέν έμενε πλέον τίποτε στο σπίτι... Όλίγο μόνον ψωμί και μερικά έλεεινά όσπρια για τη γυναίκα του και για τα δύο μικρά του...

Έπερπατούσε σιγά σιγά, με σπαραγμένη καρδιά... δέν έτολμούσε καλά καλά να έπιστρέψη... Αυτός ό μακρυνός δρόμος, ό πλατύς, ό έρημος και τόση μελαγχολικός με το περιβάλλον λυκόφως, του έφαινετο πολύ σύντομος... άνησυχούσε που τον έβλεπε να τελειώνη πολύ ένωρίς!

Έπλησίαζε να φθάση, όταν έκαμε μίαν συνάντησιν... Ένας μεγάλος διαβολάνθρωπος με γλυκύ βλέμμα, με ξανθή γενειάδα, έστεκε στο χείλος του δρόμου... Η δυστυχία αυτού του ανθρώπου έφαινετο άτελειωτη... Κάτω από τον πλατύν και σκονισμένον ψάθινον πιλόν του, ή έλεεινότης, ή κακορρίζικια και ή πείνα ήσαν ζωγραφισμένες επάνω εις το ώχρό του πρόσωπο... Και ή καρδιά του παίκτη έθλίβη βχθεία εις το αίσθημα αυτό τής δυστυχίας, χειρότερας και από την ιδικήν του άκμήν....

Έβαλε μηχανικώς το χέρι εις το θυλάκιόν του... — « Δέν έχω τίποτε πλέον, πτωχέ μου φίλε... σου το όρκίζομαι!... ειπε με πειστική φωνή.

— « Πεινώ... » έπιθύρισεν ό ξένος.

— « Τότε ακολουθεί με! » ειπεν άπλώς ό παίκτης, ό όποιός ήτο έλεήμων και καλός σαν αυτήν την Εύσπλαγχνίαν... « Θά μοιρασθής το ψωμί μας! »

Και ένίκησαν και οι δύο για τη χαμηλή καλύθη. — « Πέρασε », ειπεν, όταν ήνοιξεν ή θύρα.

Άλλά στραφείς προς τον δυστυχή ξένον του, κατελήφθη από μεγάλην έκπληξιν... του φαίνεται ότι όνειρεύεται, ότι είναι το παλγιον παραισθήσεως!

Γύρο στο ζητιάνο που ήυρε στο δρόμο του, δώδεκα άνθρωποι ήσαν μαζεμένοι.

Και ό ξένος με τη ξανθή γενειάδα, ειπε:

— « Είναι σύντροφοι στη δυστυχία... και πεινούν έπως κ' έγώ... »

— « Έμδήτε λοιπόν όλοι και εις το έλεος του Θεού!... »

Έπάνω εις το κηρωτό πανί του μικρού τραπεζιού ή γυναίκα του ταραγμένη τοποθετεί ή,τι έχει: το ψωμί, τα όσπρια, την φιάλην του ύδατος...

Οι δεκατρείς έξαφνικοί συνδαιτηγμόνες λαμβάνουν θέσιν κουτσά στραβά συμμαζεμένοι ό ένας κοντά στον άλλον.

Το ψωμί έκόπη εις μικρά τεμάχια, τα γεώμηλα εις τέσσαρα μερδία διά να έπαρκέσουν... Άλλ' ό στόμαχος των νηστικών είναι άδειος!... Τρώγουν με άπληστίαν, καταβροχθίζουν. Και όση περισσότερον τρώγουν, όση περισσότερον καταβροχθίζουν... τόση περισσότερον ή κατάπληξις και ό τρόμος ζωγραφίζονται επάνω εις τα έκπληκτα πρόσωπα των κατά τύχην άμφιτρούων των, οι όποιοι κυττάζουν με όρθάνοικτα μάτια!... Τα γλισχρα φαγητά πολλαπλασιάζονται ως διά μαγείας... και μέσα εις την φιάλην το νερό κοκκινίζει, γίνεται κρασί.

Τότε, ό ξένος με το γλυκύ βλέμμα και με τη ξανθή γενειάδα, σηκώνεται και λέγει:

— « Είμαι ό Χριστός, και ίδου οι μαθηταί μου!... Τί έπιθυμεις σ' αυτόν τον κόσμο; »

Ό παίκτης έτρεμεν δλόκληρος... και σε μία γωνιά ή γυναίκα του έσταυροκοπέτο!

Άμέσως τα μάτια του μανιακού έξήστραψαν έπιθύρισε:

— « Κύριε! θέλω να κερδίζω στα χαρτιά... να κερδίζω πάντοτε... πάντοτε! »

— « Γεννηθήτω το θέλημά σου!... » άπήνησεν. ό Χριστός και έξήλθεν ακολουθούμενος από τους μαθητάς του.

Άπό τότε, ό παίκτης δέν έχασε καμμιά φορά... Έγύρισε τον κόσμο, έπεσκέφθη τας μεγαλυτέρας λέσχας, τα πλουσιώτερα χαρτοπαικτεία, τα σπουδαιότερα κέντρα — κύριος, επί τέλους! τής τύχης με την θείαν θέλησιν!

Συνήθρισε χρυσόν... άμέτρητον χρυσόν... χιλιάδες... εκατομμύρια!... Και τα έσκόρπισεν εις

έλην τὴν οἰκουμένην, ἀνακουφίζων τὰς δυστυχίας καὶ τὰς στερήσεις . . . πρᾶντων τοὺς πόνους . . . καταπολεμῶν τὰς συμφορὰς! . . .

Ὅταν ἀπέθανε, ἓνας ἄγγελος ἦλθε νὰ τὸν πάρῃ ἐπάνω εἰς τὴν ἀκτινοβόλον τοῦ πτέρυγα διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν οὐρανόν. . . Καὶ καθὼς ἀνέβαινε εἰς τὰς ἀπεράντους σφαιράς, παρετήρησεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτέρου βουνοῦ, εἰς μίαν λάμπιν ἀστραπῆς, τὸν διάβολον σύροντα εἰς τὸ βασίλειόν του τῆς Κολάσεως, ἓνα δυστυχῆ ποῦ ὠρύετο καὶ ματαίως ἐπροσπαθοῦσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Ὁ παίκτης ἠθέλησε νὰ σώσῃ αὐτὴν τὴν ψυχὴν.

— « Ἐ, Σατανᾶ! . . . » ἐφώναξεν, « Ἄρχον τῆς Κολάσεως! . . . στάσου! . . . Θέλεις δυὸ ψυχὰς γιὰ τὸ καταχθόνιόν σου βασίλειον; . . . Σοῦ παίζω τὴν ψυχὴν μου γιὰ τὴ ψυχὴ τοῦ θύματός σου! . . . ».

Ὁ διάβολος ἐγέλασε σαρκαστικά κ' ἐτράβηξε τὰ χαρτιά:

— « Τί θέλεις νὰ παίξῃς, φαντασμένε; » ἠρώτησε, βέβαιος διὰ τὴν νίκην του.

— « Εἶμαι καλὸς παίκτης καὶ σοῦ ἀφήνω τὴν ἐκλογὴν! . . . ».

Καὶ ἀφοῦ ἔγεινε ἡ ἐκλογὴ, ἡ φανταστικὴ καὶ παράδοξη αὐτὴ π α ρ τ ῖ δ α ἐπαίχθη ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ . . .

Ὁ διάβολος ἔχασε . . . καὶ ἀφήνων τὴν λείαν του, ἐχώθη εἰς τὰ βᾶθη τῆς γῆς, μ' ἓνα κρότον ποῦ ἔκαμε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς νὰ σεισθῇ.

. . . Τὸ ἀκτινοβόλον σύμπλεγμα ἐπανέλαβε τὴν ἡσυχον ἀνάσασίν του πρὸς τὸν Παράδεισον! . . .

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἤνοιξε τὰς θύρας, καὶ εἰς μίαν μαρμαρυγὴν θείου φωτός, ἐφάνη ὁ Ἰησοῦς ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον του!

Ἄποταθεῖς δὲ πρὸς τὸν παίκτην εἶπε:

— « Εἰς σὲ μόνον εἶναι ἀνοικτὸν τὸ βασίλειον τῶν οὐρανῶν! . . . Ὁ σύντροφός ποῦ φέρνεις εἶναι ἀνάξιός αὐτοῦ καὶ ἀποκλείεται! . . . ».

— « Κύριε! . . . » εἶπε τότε ὁ παίκτης, μὲ φωνὴν ἰκετευτικὴν συγχρόνως καὶ σταθεράν. « Δὲν ἀναγνωρίζετε τὸν δυστυχῆ ποῦ προσεφέρθη, ἓνα βράδου, νὰ μοιράσῃ τὸ ψωμί του μ' ἓνα πτωχὸν ζητιάνον ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖτο ἀπὸ δώδεκα πεινασμένους συνδαιτημόνας; . . . Ἐγὼ δὲν σᾶς φέρνω παρά ἓνα, Κύριε . . . καὶ καθὼς κ' ἐγὼ, ἐπιθυμεῖ—μετανοημένος ἁμαρτωλός!— νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ θεῖον συμπόσιον! . . . ».

Τότε ὁ Χριστὸς, ἐνθυμηθεὶς τὴν εὐσπλαγχνικὴν φράσιν ἡ ὁποία εἶχε βγῆ ἐκεῖνο τὸ βράδου ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐλεήμονος πτωχοῦ, ἐπανέλαβεν ἐν τῇ μακροθυμίᾳ του:

— « Ἐμβῆτε λοιπὸν καὶ οἱ δύο . . . καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! »

K. N. K.

Ὁ Jean Moréas. — Ὁ τηλεγράφος ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ διαπρεπὴς ποιητὴς κ. Jean Moréas προσεδιβάσθη εἰς τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς κατὰ τὰς νέας παρασημοφορίας τὰς γενομένας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς τῶν Γάλλων. Ἡ ὑψηλὴ αὐτῆ τιμὴ, ἡ ἐπαξία ἄλλως τε τῆς φήμης καὶ τοῦ ταλάντου τοῦ ποιητοῦ ἀντανακλᾷ καὶ ἐπὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἥ τις μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερῆφανείας παρακολουθεῖ τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἰωάννου Παπαδιαμαντοπούλου, ἐν τῇ χώρᾳ τῆς τέχνης καὶ τῶν γραμμάτων, ἐν τῇ Γαλλίᾳ.

Ὁ Παντελίδειος διαγωνισμός. — Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνεγνώσθη πρὸ ἡμερῶν ἡ ἐκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς ἣτις ἐνέκρινε τὸν διαγωνισμὸν τοῦ κληροδοτήματος Παντελίδου.

Ὁ εἰσηγητὴς κ. Σακελλαροπούλος ἀνέγνωσε τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς συγκειμένης ἐξ αὐτοῦ καὶ τῶν κ. κ. Λάμπρου καὶ Πολίτου.

Ὁ πρῦτανος κ. Χατζιδάκης ἀποσφραγίζει κατὸ πιν τοῦς φακέλλους καὶ ἐκφωνεῖ τὰ ὀνόματα τῶν βραβευθέντων.

Ὅτω τὸ μὲν πρῶτον χιλιόδραχμον βραβεῖον ἀπένευεν εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ « Μιχαὴλ τοῦ Παφλαγόνο» καὶ τὸ δεῦτερον πεντακοσιόδραχμον εἰς τὴν « Κλεοπάτραν ». Συγγραφεὺς τοῦ πρώτου εἶναι ὁ δικηγόρος καὶ στενογράφος τῆς Βουλῆς κ. Θωμᾶς Κ. Θωμᾶ ὅστις παρουσιάσθη ἐλαβε τὴν δάφνην.

Συγγραφεὺς τοῦ ἑτέρου βραβευθέντος εἶναι ὁ δικαστὴς καὶ γνωστὸς συγγραφεὺς κ. Τιμολέων Ἀμπελάς.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν εἶχον ὑποβληθῆ 42 ἐν ὄλφ ἔργα.

« Τὰ Ρόδα τῆς Ἰσοιχοῦς ». — Πρὸ τίνος ἐδόθη ἀπὸ τοῦ θεάτρου τῆς « Νέας Σκηνῆς » τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον νέον ἔργον τοῦ κ. Δαραλέξη ὅπερ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἕττον ἐτυχεν εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ὑπὸ τῆς κριτικῆς τῶν Ἀθηναϊκῶν ἡμερησίων. Τὴν ὑπόθεσιν του παραλαμβάνομεν ἐκ τῆς « Ἀκροπόλεως » χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς « Νέας Ζωῆς ».

Ἡ Χρυσούλα εἶναι ἀραβωνισμένη μὲ τὸν νέο Πέτρο, νέο Ἀθηναῖο, συνειθισμένο εἰς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν. Ἡ ὁποία δηλαδὴ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ κἀνῃ καὶ κόρτε εἰς νεαρὰν χήραν, Ἀθηναίαν ἐπίσης, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Χρυσούλα τὸν βρίσκει νὰ φιλιέται. Ἡ Χρυσούλα ἡ ὁποία ἐζούσε μέσα στὴς τριανταφυλλίαις, εἰς τὸ μικρὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τῆς θείας τῆς κ. Φανῆς εἰς τὴν Μύκονο, μπαίνει εἰς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, βλέπει τὴν ἀληθινὴν τῆς ὄψι καὶ ἐπειδὴ τὴν βρίσκει ἀνυπόφορον θέλει νὰ τὴν ἀφήσῃ.